

SALTINIS

☞ KAS ANTRA MENESI IŠEINAS RAŠTAS ☜
PASKIRTAS GILĀSNIAM GĪVASTIES IŠMANIMUI

MĀETAS II. NRS. 2. KOVAS-BALANDIS 1906.

TURINIS: Dzaugsmo vartai. — Ij mystērijū. — Amzinībės sodo lakštingals. — Nerāgiamoji gīvībē. — Kaip ☞ ☞ ☞ žmogus ī gīvībe parein. — Vadovas. ☜ ☜ ☜

☞ Leidējas Vilhelmas Storost, Tilzēje, Anger Nr. 23. ☜

Pro kan saltinis leidziamas? saltinis tur ipatinga savo tiksla. Jis imasi svarbiausiais žmonių klausimais. Bet jis nenor atliepimus kokiam nors mokslui surasti.

Berods jame talpinami visokie tikėbos, filosofijų, gamtos ir kitokie mokslai iš seniausių ir paskiausių laikų. Vienok tai ne todėl dėroma, jeib skaititojai juos už teisingus priimdami sau ramiai givėntū, kaip tai šiandien paprasta, bile tik „mokslo turi“, bet jeib skaititojai būtū parāginami savo viduje kitokiais pastoti, banditi savo vidaus žmogistėj ant āugštėsnio, dieviško laipsnio užkopti, nuo kurio givastis už viena dide vienībe. žmonija už dide brolija išpažistama.

Todėl ir niera teisinga sakiti, būk „saltinis“ išleidziamas jeib kokia svetima tikība, koks naujas mokslas pažistamas taptū. Ivairius mokslus apie tan pati dalika tirinėdams gali veikiau sumaniti, kaip reikia dėties, jeib viduje, savo žmogistėj, pakiltum, nauju žmogum pastotum.

O todėl „saltinio“ pranėjimai ir nenor būti aklij priimami. Tokiu būdu žmogus savo išminties pajėgas tik nuzudo. Bet jie ir nenor būti be pasiduo-dantjio mėginimo atmetami. Žmogus, visada taip veikdamas, pasilieka neišmānėliu, o kad ir visus mokslus „žinodams“.

Todėl: tesiranda kiekviename iš mūsų tikrasis Givasties ir Išminties saltinis!

Rašībės dėlei reikia priminti kad rāšoma j už sz, tj už cz, ž už ž, æ už ilga ātvira e, ē už ilga saura e, ā už ilga a, ir tt.

Parsisūsdinamoji „saltinio“ mėtū kaina 1,50 Lt., atskirio nr. 0,30 Lt.

DŽAUGSMO VARTAI.

Dienoj regėtame sapne matįiau žmogu einanti rītū žėmės pilīno (miesto) gātve. Tajė buvo jalī-gatvis ir didei siaura, o taip visokiomis prækėmis prikraustīta, juog ir jokiems žmonėms ne-ėasant jau gana sunku būtū buvus teisog ir statįiu pa-eiti. Bet tame jalī-gatvį tik taip kribždėjo. Buvo girdziamas skaudus įūkavimas, didei trankus trukįmas, aitrus pirkėjų ir pirkliū derėjimas. Gīvuoliai, paukįstįiai ir žmonės susibrovė spraudies tolīn, nelīginant pasrovui traukiantįiū ledinū kamįa. Į tan kamįa žūrint, rodos visai netikėtinas dalīkas, kad galėtū nepaplėstas pasilikti, kurs norėtū savo kėlia pasekdams pries įita srove plaukti.

Tatįiau tame brovime ans vīras statįiu pasiliko. Įr sunkiai sopiantįioj daugībėj jis sāu trāuke savo įpatįku keliu, kuriām, rodos, nebuvo rėgiamūjų klūtįiū. Tvirtai, nenukreipiamai ir nesustodamas, vienok be jokio neramaus spartumo, jis zenge līg nerėgiamu bet ir ne-abėjotinu taku. Veida jis buvo nukreipės ant pilīno vartū, uz kuriū di-

dis smiltīnas plėtėse, juog jo tolimi kraįtai susitiko su dangumi, ir žmogaus akiems nebuvo galima įjvīsti, kur smiltįiū geltavims pasibaige ir taipjau gelsvai-pilkas ūkanuotas dangus prasidėjo.

Verbai įlamėjo, pirkļiai rėkāvo, pirkėjai sukdamo derėjo. Visokie tamsūs pavidalai kabinėjos prie žengiantįiojo, įi māsindami. Kupriū (verblūdū) varītojai, sugulė su savo suniurusiais gīvuoliais, pasitītįiojo įj jo įžīmaus tolīnžengimo. Vietomis sunkūs pavidalai pargruvo įām po kojū įām kėlia uzkirzdami, ir paukįstįiai nuolatai skraide apie įi ir puldami grėbe nuo žėmės pakritusi maita.

O jis zenge tolīn norėdams atsiekti savo paskirtai tiksla, nieko nenukreipiamas, dėl nieko nesirupindamas. To nebojant jis buvo meilings su visais, pro kuruos pra-ėjo, su jaunaisiais, silpnaisiais, senaisiais. Įrgi maziausius veikalus jis tinkamai sujelpė; nuolatai bande stoka pajālint; vienok vis nesustābdoms, nieko nesupainojams, nenusiminės.

O aį, pastebėdamas jo atsarguma, pabodams viska, kan jis nepasėrgėjo, uzsidėdamas visokiomis klūtėmis, kurias jis aplenke arba įjvėnge, nuklīdau, ir su daugel sunkenībū vilkaus tolīn, kur jis savo keliu trāuke kaip dėbesis padāngėse. Galū-gale, jau visai be žādo atsiekau jo įāli ir įsikibdams į jo rūba, jeib ne būtįiau pasviedziamas, kalbinau įi įirdingai tardams:

„Draugai, kur eini? Kodėl taip tvirtai trāuki per įita kamįa, nebodamas pasimėgimo, ne-įsi-

stelgdamas î skausma? Ar tavês koks tolims balsas pajauke? Kur randasi tavo tikslas?“

Jis nesustâbde savo zingsnius. Savo akis nekreipe nuo nemâtomojo spuogio, î kurî jas at-rêmês buvo. Vienok jis atsiliepe:

„Sutartas susi-êjimas su ângêlu prie Dzaugsmo vartû!“

* * *

Pasijutau bemâstas apie dzaugsma.

Kas tat — dzaugsmas? Argi jî pazîstam? Pasimêgimas niera dzaugsmas.

Pasimêgimas îra tat, kan pajautjame dël kokio atsiekimo, dël kokio mâsinimo, arba râginimo, kokio mielai atliekamo veikimo, kokio atsitikimo, kurs mus suzâdin, taip kad jautjiamies daugiau gîvais, kurs sukel giliausius lûkesties arba svarstîmo tikslus. Pasimêgimas kîla îf bet-ko; jis gaminas îf kur-noris. Jis îra uzmokesnis uz bet-kan, kas per virju. Pasimêgimo priezasti gâlime visuomet surasti. Kad nuo jo jîpsojantjio veido jîda pa-imsi, tai jis pasirodo kietas ir paprastas. Pasimêgimas îra sujungtas su pajutimais ir smaginêmis. Anapus protâvimo jo nerasi.

O toliau stojasi linksmîbê. Tajê îra vaidelîtê, mergaitê, kuri krûtinêje fventaja ugni saugoja. Ji vaikstjioja slaptas takais ir apfvietjia apîtam-sias mûsû gîvænimo falis.

Linksmîbê! Prânafa pirmojo pavâsario rîto-mæto! Mîlinti gamtos meilinguma! Linksmîbê! Tu skaistjîujû mûsû pasikêlimû, geresniujû mûsû

valandû, tikresniujû mûsû meilîjimû, retai randa-mujû mûsû nesisâvinimû versmê!

Îf tikrûjû, jî îra fvezus ir skaidrus malkas, patfios duodams îf vêsiosios atværtos jos dælnos — o tatjiau, jî niera dzaugsmas. Nêsa ir links-mîbês gimtinê îra atsekama; jos kilmê gerai pazîstama. Deivû dûktê, îfdidusi ir pasijuzdama savo galîbêj, jî taipojau zinosi kur-nors priklausanti. Jî niera gimusi kokiuose vienû-vienuose kalnînuose. Sparnai jos be-rods ræmiasi ant oro, bet kojof tatjiau sieka zæme.

Pasimêgimas! Linksmîbê! Krîkftavims! Su jais mês skraidom per zæmês gimdîtas valstîbes! Jos îra mieliausios prigimties vaiduoklês, su kuromis îftîrinêjam lobingiausius zmogaus proto ir firdies turto-butus. Vienok jû bûvis îra visuomet tværiamas, îfguldomas, suprantamas; jis stojasi zinojimu to, kan turi. Ne ant jû pusês mus ângêlas væda!

Kurlink reikia zvelgti jeib dzaugsma îfvîstumim!

* * *

Ir vël pamatjiau savo diena regêto sâpno keleivi. Ir vël pasiskubinau prie jo falies pazengti tvirtai nutværdams jo rûba, ir klâusiau jo: „Tu, kurio ângêlas laukia, sustok ben akiesmirksni ir padêk draugui keleiviui; sakîk mân; kur îra Dzaugsmo vartai?“

Akiesmirksni jo âkîs parimo ant manujû. Jîpsojos. Bet koks tas jo jîpsojims! Jis mostelêjo

mân per jirdi. „Tai tġia Dzaugsmo vartai.“ Ir jau jis buvo nuo mano falies paplęstas.

* * *

Vis ir vis dabar matau dienos sapne ġita židrâ-aki, nieko nebojanti drauga. Jo žvilgis pakeltas î âugġta tolîbe, ir toli po jo pasilieka žæmoji žæmês plînê. Ir jis trâukia nesustâbdomai tolîn — nelġginai tvîstantġiu vândenu arba vêju, kurs dæbesis sklaido. —

Îġ tikrûjû jis îra sutârês susi-êġjima su ângêlu — prie Dzaugsmo vartû.

* * *

Ar îġ tikro dzaugsmas bûtû ġirdij? Kodêl tai jo tġia nerandu? Žinau berods, kad pasimêġimas, linksmîbê, krġkġtavims — viskas tat mân randasi pro siauruosus pajutimû ir jausmû vartelius, arba pro âugġtus îvairiai mirġiantġius mânîmo vartus. Bet vislab apleisdamas, ir apleisdamas net savo pirmaja tikraja meile, gamta, ir sâu viens ġîvændams savo ġirdij, nerandu spindantġio ângêlo prie jos slengġtġio, bet uztat — nutilima, uz kurio îra nudêti mano numirêliai: lûdnumas — tasai su apverstu dægalu — ir tîlumas savo graudænantġiu pirġtu ant lûpû. Tuodu randu, rimtu dvînutġiu, mano ġirdies sârgu!

Ar bûtû galima juog lûdnumas ir tîlumas niera galûtini visako pâbaiga? Ar bûtû galima, kad juodu ne vidujausias ġirdies vidus, bet kokiu du vadu, kuruodu prisitaisusu keliaujantġiji palîdêti galæle? Ar bûtû galima ka-noris îġ jiedvies pasi-

mokîti? Ar juodu bene kokios paslapties sârgu? uzveizdêtoju kokio brangumîno anapus ir viduje? Tur bût! Vienok ans nieko nebojâs draugas târe apie vartus — Dzaugsmo vartus. O pirmkol galu atsiekti turtû buta, reikia ġituos vartus bûtinai surasti ir pro juos îġeiti.

Îlgai stelġdami î lûdnumo bei tîlumo veida randame tarp tiedvies rimtû prakilniû antakiû kanors, kas suteikia âtilsio. Ir veik pasijuntam sustojê ant vidurio kælio. Juodu îra sustâbdziusu pajutimo vazes; juodu îra mus îġmætu su îġ paprastû vêzû; nustûmusu nuo ġîvænimo îġmindzioto tâko. Juodu mums lġg pasiprieġdamu îra paliepusiu aplinkui eiti kitu keliu.

Ant tojo bene turêjom susirêmimû, kad net pradêjom svîruoti; arba mâtêm regêġjima ir ġirdêjom patarimû, kurie visġkai îġrove mûsû pâproti ir per anksti paduotus nusprendimus, kaip sûkûris îġrâuja didziausus mijko medġius. Vêtros nudrâske mums nekelinta rûba, nesizinoġjimo ir sâvinimo rûba.

Æsame nuvargê, nudriskê. Ir lûdnumas ġvelniai ġîpsodamas palieka mus vienais su tîlumu. Tas didîsis jo brolis nusilenk ir îsautġia mus. Pasi-ilsiant tîlumo prġglobstij, uzmirġtant jausti, uzmirġtant manîti ir protauti, lġg koks slâptas priminimas îsġflêja î mûsû ġirdi, juog vislab æsa gerai, didei gerai su mumis; juog viskas eina tolîn pagal îstâtima, juog nei dulkælê nenukrinta neġinomai îġ sâulês spinduolio. Pagâuti ir pa-

trâukti savo patjiû gelmês, rægiam nepajudinama, tvarki vëlês (dûfios) pâzanga. Pasiduodant nu-tîlimui, tîlumo ranka, mus pajventindama, leidziasi ant mûsû galvos, ir mês girdziami juog nu-tîlimas atsitolin su skambêjimu — dzaugsmo var-pæliû skambêjimu skâmbantjiû jirdije.

Mûsû viduje randasi dzaugsmo zinojimas, skaidraus ir neapdergto dzaugsmo. O tasai dzaugsmas ne toks, kurs randasi ij bet-ko arba dël ko-nors; jis niera zæmiško gîvænimo gimditas ir nedalîvauja juomi. Tat îra dzaugsmas, kurs savije savo priezasti tur; dzaugsmas, kurs îra esîbê; dzaugsmas, kurs îra sâmonê, savês-zinojimas arba sâzinê; dvâsiškos gîvîbês dzaugsmas, spindantjio viduje ij mûsû jirdies fîpsojimo. Tai tjia ana gilioji, skaisti, ne-iftariama sâmone-sâzine, tjia jirdije, kuri visus geidâvimus îra î fâle sviedusi. Geidâvimui pamirus su nusimâstîmu, ij nusimâstîmo atgijus su tîlumu, atsive-riant ir âugant vædantjio îstâtîmo îfmânîmu, mâtant îstâtîma æsanti tikra esîbê, jirdis atsi-gâuna savo pâjêgomis ir giesta kaip rîtomæto zvaigzdes kartu giedojo Dievo sûnâms rîkaujant ij dzaugsmo.

Taip, jeigu tû ne-ijmâstomai giliû jûrû îra mûsû jirdije — o jû îra, juog pajutomi jû smagiai vêsias bangas — tai būtinaî turime jas surasti tankiau ir tankiau, turime parimti prie jû krantû, ir galû-gale pasidrâsindami pakilti ka-zin pas kokias auksines — dvâsiškas salas.

Jita dzaugsmo sâmonê savo paties nesudrumstîtoj esîbêje, dzaugsmas patsai bûdams gîvîbê, tat îra didziausias zmogui dâr numânomas pakilstjius. Su juom Arkîmêdes bûtû tikrai galêjês zæme paritinti; o reikalautasis pâramtis îra mazæsnis uz maziausiaji atoma, tatjiau toks didis, taip ne-ifsæmiamas, kaip platjiausias dangus — nêsa jis îra sâmonês spuogas. Koks smulkus ir mâzas jis bûtû, tatjiau jis lengviai surandamas. Antraip vël, koks jis ir be krâsto, be gâlo, tatjiau jis negâl padingti zmogaus zvilgiui.

Jis îra ans paprastas zinojimas, juog Dievas îra mumise, juog negâlime îfnîkti ij to fventojø prilikimo; juog Viso - têvas apgobi mus kaip aithêris apsiautjia mus ir pærsiverzia per zæme; juog viskas — viskas îra — pilnai gera; viskas vertjiasi dieviško bûvio îspildîmopi. Toks îra tikrumas, kurs kîla î Dievîstês - savês - zinojima, kurs tur nuflostît visas âfâras nuo mûsû akiû.

* * *

Ar ne-esi mâtês bitis næfantjias mædu ij ziedû prie viefkelio? Taip dzaugsmas tur ij kiekvienos valandos lafêti. Nereikia nulûdimo ir nuostolio (prapulties) pajutimo. Rankas îstuftîdami prie Dievîstês pakojês, gâuname korûna uz tan. Ir pilna dangiškû dovanû vertîbe tame randasi, kad jie vieni gâl îfvaduoti kûniška gîvasti ir paremti mûsû draug-zmones. Be dzaugsmo ne-æsame îfmintin-gais gana; ne-æsame tîlûs gana apstjiau pagælbêti.

Vartû ângêlas târe:

„Jums æsant kantriais, pilnai pasiduodant istâtîmui ir nutildant, kas jûsîje taip didei karstfuoja, reikalauju dâr vieno dalîko, kurs berods sunkiai îspildoms, tatfiau gâlimas. Reikalauju, kad bûtumit savo pasidavime — dzaugsmo pilni. O tai todêl, kadângi îf visako, kas zmogû pakel, dzaugsmas îra galingiausias; toliau, kadângi vienat tas, kas îra dzaugsminga, ir îra tikra; nusiminimas tik îra mûsû personos fejêliu; toliau, kadângi tobûlas pasidavimas bûtinai nuteikia dzaugsmo, pirmaji, gilûji, tikraji dzaugsmas, kurî tik pazîstam.“

Ar neturêtum sâvinties to dzaugsmo, kurî randame pasidavime, kad ilsimies tîlumo prîglobstîj, ir tuomi pasaldîti kasdienîskus uzdavinius, zmogaus sunkenîbes, viskan, kas mums prisi-eina? Ar neturêtum apginti tan îstâtimo zinojima nuo visû apdrumstinimû nefdami âugstai îfkæltose, pafventintose rankose didîji sêlos (dûfios) taure — dzaugsmo taure? Ak, kodêl nezengiam per gîvænima be priedartos, tatfiau nesi-îlgstîdami, pa-eidami su giedojimu! Tikrai, visai tikrai mus pakel, sutvirtin, pærfvietfja, pafventin tat, kad mês, mûsû kiekvienas — tur susitikti su ângêlu prie Dzaugsmo vartû.

Pagal rafte Theosoph. Quart. Jasp. Niem. rafîto râfîni Mn.

Îf MYSTERIJU.

Tikras nusidâvimas paduodams kaip kokia pâsaka.

Nuolatai fviessîbê fvietfja tamsîbêje, vienok tamsîbê jos ne-apima.

Sæname laike, taip sæname, juog zmogaus protas jo, kurs pirm daug milijonû mætû buvo, visai negâl atsekti, valde fviessos valstîbe Îfmin-ties Viefpataitê. Ir jos valstîbês âugstoji grozîbê buvo tokia skaisti, juog to skaistumo nei numa-nîti negâlim. O Viefpataitê buvo motera su taipo-jau tobûlu grazumu. Jos veidas fviete kaip sâulê. Ir îf jos spindantieji gîvieji spinduoliai pilde visa visîbe savo zvagêjimu ir suzâdino gîvîbe, sâmone ir pajautima.

Ir jai paduotû bei tarnaujantfjû dvâsiû buvo be skaitjiaus kaip smiltis prie jûrû. Buvo jûjû visokiû, didziû ir mazû. Kelios fviete kaip mên-uo, kitos blizgêjo kaip zvaigzdês, bet graziausios îf jû buvo meilê, tikêjimas, lûkestis ir kantrumas. Ir ant visû virfâvo teisîbês dvâsia, kuri tokia ga-linga buvo, juog galêjo darîti, ko norêjo. Visas pasâulis, taipjau ir Viefpataitês pafveitalai buvo jos dârbas.

O kurlink ji kreipies, ten prafvito; kur ji pasirode, tija tamsibê isniko, taip toli ir nusieko jos galibê, kuri visa begaline ertve pilde ir priligo ugingai aithêrifkai substansai.

Nekuria diena Viefpataitê paliepe savo artimiausâm tarnui, norui, jai prirengti vaidintuve. Ir ant tojo paliepimo susitvenke aithêrifka sviesos valstibêj substansa. Ivairios dvâsios ja judino, bûdamos substansioj pritrâukimo ir atspîrimo spuogais. Apie juos visokiaropos pâjêgos susitrauke, kad stojis tat, kan vadiname „matêrija.“ Ir tajê susitvêre î svietjiantsius rutulius, kurie tuoju prasadêjo begalinêj ertvêj didziu greitumu ir graziu laigâvimu rîdêti. Jas vâde dievijkos isminties valia, kuri îra meilê. Po laiko râdos gerokame tû svietjantsiû rutuliû skaitsiuje tamsus branduolis, is kurio isâugo: tai minêralai, akmeniai, tai âugmeniai, tad gîvuoliai ir zmonês. Ir Viefpataitê didei pasidzauge.

Is pradzijs visi tie isminties noro suzâdinti pavidalai ir gîvastjiai turêjo sviesius aithêrifkus kûnus kaip kokius dabar tik deivês tetur, apie kurias pâsakose kalbama, bûk jos kartais rægiamos. Jie buvo isminties sviesa pærfviesti ir todêl pâtis sviete ir zinojo viska, kas mâtoma, æsanti Viefpataitês nuosavibê.

Bet su laiku jû kûnai sutirstêjo, susidrumste, ir pastojo tokiejau tamsûs kaip zæmê, ant kurios gîvæno. Tai nebe-galêjo nieko matîti, ir jie graibêsi taip ilgai tamsibêje, kol nesurâdo zæmês

urvose îpatifka svietimui substansa, isleidantjia silpna sviesa, kaip koks daimantas, kurs vâlanda sâulês apsviestas buvês. Jita sviesa jie vadino „prota“, ir didei pasididziâvo savo turtu, kadangi dabar jiems buvo galima matîti savo aplinkîbe. Vienok jita sviesa daigtus tik is pavirsaus te-apsviete, o nesviete î vidu, kaip isminties sviesa. O todêl ji jiems te-galêjo pavirfutini apie daigtus zinojima suteikti ir pastojo priezastimi visokiû paklidimû ir svajojimû. Ir zmonês apie daigtû esibe, kuruos regêti negalêjo, tik pagal pavirfutini ir apmonijanti pasirodîma sprænde.

Tan isvidus, Viefpataitê didei nusimine. Ji norêjo visiems daigtâms savo âugjtibês zibêjima nudaliti ir juose taipojau sviesti kaip ji sviete savo valstibêje. Bet nebegalêdama su zmonêmis tiesiog sutarti ji nusunte pas zmones teisibês dvâsia, kad ji juose apsireiktû ir juos ant ismânîmo sugrazintû.

Vienok teisibês dvâsia buvo dvâsia, o todêl be pavidalo, visur, bet nerægiamas. Ir zmonês jos negalêjo matîti ir nenorêjo tikêti ja arti æsantjia. Tai teisibês dvâsia pasirîzo pati îjeiti î zmonû firdis ir taip savo artibe jiems jautjama padarîti. Ji tikêjos juose rægiamas pavidala îgîti, kad jie galêtû ja suprasti ir jos balsa girdêti.

Ji nusileido î zmogaus firdi ir râdo, juog tai îra butas ivairiomis dalimis. Visai apatjioj buvo staldas su visokiais gîvuoliais. Buvo tija jautis, vadinamas: kietsprandistê. Jis vilko junga, kurî jam uzdêjusi jî pakerêjanti geidingistê. Buvo tija

ir âsilas, vadinamas galvojimas, isidingavimo sūnus. Toliau buvo tšia kiaulė, vadinama nesaika, kuri gaminos iš geidulio. Ir buvo tšia tekis, vadinams gašlingumas, kurs ūra kūniškumo vaisius.

Už durų tikojo rainis (tigeris), vilkas ir vilkpefa (gijėna) ir bande išsilyti. Pro mūsų plifės givātė ir kiti nuodingi šliuzai iširaite. Langai buvo vortinkliū apdrūkė, juog šviesos negalėjo išilieti. O staldas buvo didei neįvarus ir biaurus.

Bet kelnorėj givāno napikantos, piktenibės, zudimo, pajungimo bei tironiškumo velniai. Daug tū velniū miegojo ir pabudo teisibės dvasiai įzengiant.

Augštesnioj buto dalij buvo didis trukšmas girdziamas. Tšia givāno visokie pirkliai ir suktšiai. Buvo tšia visokiū išminties pirkliū: paskaititojai ir kalbėtojai, mokslininkai, parizėūjai ir veidmainiai, visokio taip tariamajo ir parodos žinojimo pardavinėtojai: theologai, moralistai ir kiti. O visi jie buvo pristoti pasisavinimo dvāsios, kuri visus savo rīkšte plāke ir susunde juos, kad baisiai prieš viens-kita sukilo.

Buto savininkas numāne svėtimos viešnios artibe ir klāuse jos, kas ji æsanti. Vienok tokiam trukšme teisibės dvasiai nebuvo galima buto savininkui pasi-aijinti. Ir tasai parinko kelėta tarnū, jiems uzduodamas ištirinėti, kas tas svėtimas ateivis æsas ir ko jis noris. Tie išrinktieji buvo: abėjojimas ir prietikis, abu nežinojimo sūnu, ir be jiedvies dār paperkama merga: logika, kuri ūra melagistės dūktė.

Ir jie tris ū buta įjėjė tuoj reikalāvo, kad dvasia

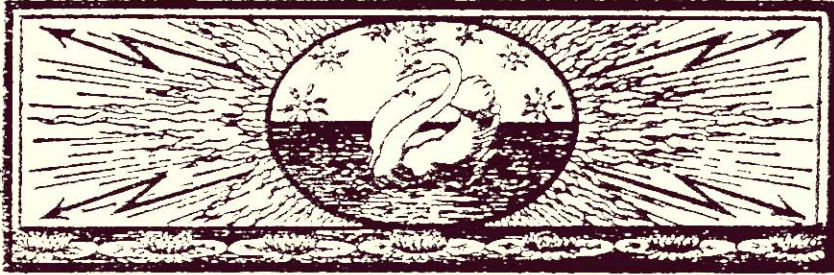
išroditū, kas ji æsanti. Vienok teisibės nepazidami, jie, nebojant visū ludimū, jos dvasia išmaniti negalėjo. Tai ja pašauke už prigavike.

Dabar givuočiai didei subruzdė ir baisiai šauke, idant tan svėtima viešnia išvaritū. Jos artibe tik jų smaguma trikin, o tai dabar kuo daugiau, kadangi ta dvasia buvo pradėjusi jautšiamą pavidalą igauti, ir todėl kūniško maisto privalidama, jeib turētū pājėgos, givuočiams kraujo patrauke, jeib maitintūs.

Tat pasirode buto savininkui nepakeliama, ir jis apsi-ēme išibrovėle nuzuditi. Abėjojims ir prietikis buvo didžiausias teisibės nevidonais pastojusiu ir sāke, juog ant zudimo jau prisitaisiusiu. Bet nepazidamu teisibės dvasia ir jai todėl negalėdamu prisi-ārtinti, juodu leidos logikos vadzioti, kuriai didei tānkiai pasisek, teisibei visai arti pri-eiti, o kuri jai todėl pavojingiausia ūra. Ir tiems triems pasiseke pri-eiti prie teisibės dvāsios ir jos pavidalą sunaikinti. Vienok dvasiai patšiai nieko padariti negalėjo, kadangi ta nemirštama.

Taip nusidāvus, teisibės dvasia grīžo pas savo pirmininke, Išminties Viešpataite. Vienok ta ja vėl pasunte iš naujo banditi, ar ne pasisektū žmonėms apsi-reikšti. Ir taip vis ij naujo atsi-kartojo tas žaislas. Nėsa teisibės dvasia, pakluzdama išminties istātimui, nuolatai nusileid ū žmonū širdis, juose uzdegti išminties šviesa. Vienok žmonės ja ne-įšvīsta.

Pagal Dr. Fr. Hartmann rāsta: Jehoschua, Mn.

AMŽINIBES SODO LAKŠTINGALS.

Didei jau sulaukiams, amžinībēs sodo lakštingale! Giedok māt giesme apie grāzūji zieda.¹⁾

Esi firdingai sulaukiams, pasuntinī, kursai skriedi āugštīn ir pargabeni māt apsākīmū nuo mano draugo.

firdingai būki pasveikinams, ak Hudhud²⁾, gæro apsakītoju. Didei jau sulaukiams, saldziai kalbāsis īve³⁾.

Viename akīmojuje tu pærsiaubi septīnieriis dangus⁴⁾ ir joji ant zirgū garbēs godo bei geiduliū.

Tavimi visuomet firdij sviesi pastoja. Kiekviename akiesmirksnīje tu dievīkos meilēs ugni uzdegi krūtīnēj.

Mano kūno zvākē tavēs uzdegama. Tu īvīkinai māt suvienījima su mīlīmoju.⁵⁾

1) Savēs-zīnojimas. 2) Rojaus paukftis. 3) Kalbās paukftis. 4) Visībe. 5) Atma-Buddhi-Manas, dievīska patībē.

Didei jau sulaukiams, tu vādas ant dvāsīfkumo tāko! Tu, kursai atvērei mano tikējimo āki.

Tu pašventīnai mano kūna, o nulūdinai dulkiū žmogū.⁶⁾

Didei sulaukiams, ak viso sutvērīmo geradēji! Tavo artībēje atsigāivīno kūnas.

Nusigramzdīnēs buvai svētos esībēs skritulīj. Bet kaip tu pærfvīetei jīta tamsūji zæmījka daigta!⁷⁾

Ak tu, kursai viduje ne-īfmāstomoj svētenībēj esi; kodēl īfējai īf ten? Apsakīk māt ta didzīaja pāslapti.

Skaistus buvai svētenībēj gīvændams. Kaip atsi-ējo, kad trofkīmai ir geismai tavīje susītvēre?

Kartais nuzengi zemīn ī prāgara ir pabuvēs kīli vēl āugštīn dangun.

Kartais pasīrodai pragāīstantījame pasāulīj, o tad vēl pasīkeli ī amžīnībēs valstībes.

Ak, mano vēlē (dūfīa)! Įstark savo pāslaptis; mano zīnojīma pærfvīesk savo artībe.

Mano tikējīmo zvaīgzdis gāuna svīesos īf tavēs. Pakælki jīda nuo savo veīdo, ak mano vēlē (dūfīa)!

Dangaus lakštingals gīdoti pradējo tardamas: Klausīkis, jeīb tāv apsakīfīau pāslapti:

⁶⁾ Tikra palīma tegāīma pazīnti nelīme patīrus.
⁷⁾ Žmogus be savēs - zīnojīmo īra pragāīstās daīgts. Tik jo firdij teisībei apsīreīfīkiant, jis īgāuna savo tikros esībēs pazīnīma ir sāmōnīgai zīnosi, kad jis esti.

„Dievs mane sutvēre īf savo fvesībēs substansos, jeib jis manīj savo esībe pazītū be jokiū aplinkībū.

„Vienībēs sode nebuva atskiriamas. Betgi tū daugeliū viens pastodams, sāu pats apsi-reiškiau.

„Ar zinai kas gelmēj slaptīai gīvān? Kanklēs, līros bei ūdo⁸⁾ balsai. Kan reiškia jie?

„Amžinoji vienībe īfvīdo savo grozībe mīlē-dama apsireiškima, ir ji pati pasirode gīvānimo srītīj (krafte).

„Dievīškasis prisākīmas (īstātīmas) pajauke mane, būti gīvībēje vālē (dūjia).“

II.

Kovok prief savo geidulus, jeib teisiu zmo-gumi taptumei. Būk teisiu, jeib dvāsīfku pastot galētumei.

Kaip galētū Dievīstē savo pāslaptis apreiksti tavīj, jei tavo firdis geiduliū bei trofkimū ap-dergta?

fimteropū geismū īra tavo firdīj, ne-īfmānēli. Kaip galētū dievīška fvesa spīsti ī tavo firdi?

Kaip galētū pildīti tave kartu, kas kūnīfka ir kas dvāsīfka? Ifrauk savo pasileidima, pasipūtēli!

Apmāstīk kan Maulvi⁹⁾ sāke:

⁸⁾ Mūzīkos prietaisa, pasāulio armonijos symbolas. ⁹⁾ Vardas pagirtojo mokintojo Maulānā Jalāl-ud Dīm Rūmī.

„Tu Dievo geidi o kartu ir fītos niekingos zāēmēs. Toks noras īra suklīdimas ir niekaip negāl pasipildīt.“

Zāemiškīems meilījimāms firdi papildant, ji sukietēj ir sustingsta kaip akmuo. Tada tikējimo akis apjenk ir dvāsīfkumo vartai uzsirakin.

Vīrīfko drāsumo reikia turēti: kad galētumei su koja uz mīti ant geiduliū, īfāugti īf kūnīfkumo, īf godo ir īf geidimo kitus suvaldīti; kad galētumei drāsos ranka pakāelti irgi sānaudīfkuma sugāuti kaip slāstuose girini zvēri.

Vīru būti norēdamas zavink geiduliū monus. Kad to ne-īstāngi, tīlēk.¹⁰⁾

Pasilīkdamas savotīfkume, tavo draugas negāl tavim draugauti, kad nebebūsi „sāu-pats“, tad jis tavo draugu apsireišk.

Taip īra kaip Maulvi sāke:

„Nebe pasilikti „sāu-pats“, tame vienat tobū-līstē. Savo patībe nugramzdinant vienībēj, tame vienat susivienījims randams.“

Visur āsantfioje dvāsia īra su tavim. Mīli-masis īra slaptīai tavīje kaip tavo vālē (dūjia). Ak, tu su silpnomis akimis! Tavo akis sudirgīta, kaip ji galētū mīlīmo veida īfvīsti!

fīdas, kurs jī apdeng, īra tavēs paties āustas; mīlimasis pats niera apsidengēs.

Mirki, pirmneng mirtis tave pavīs. Paduok

¹⁰⁾ Tīlumo balsas.

mīlimui savo gīvasti ir īzengki tenai, kur niera pragaišties.

III.

Tu vadinēs „dvāsījku“, ir rankoj laikai rozēs vainika, bet šimtais kīša tavīj dievaitjiū stabai.

Tik viena jirdi turi, bet jī īra geiduliū šimtais kupina.

Tu apsakai, kan darīt reikia, bet pats nesi-elgi pagal tai. Melzdamas atsimeni savo jautjiū bei asilū, tu veidmainī!

Pasididziāvimo pilns tu nezūri nei ī viena, ir dinguojies ka-zin kan zinās.

Meldies tik vaizdēliū, patsai juos sāu īfgalvodams.

Īšnaikīk tuos dievaitjiū stabus, nugrauk troba ir pastatīk šventīkla kaip Abrahoms dāre.¹¹⁾

IV.

Veizdēk ī savo drauga, jis visur atsispindzia, veizdēk ī jī visadai.

Jo giedojims skāmb īj kiekvieno balsēlio. (Kiekvienas daigtas īra āmžinosēs teisībēs apreiškimas.)

Kan tiktai ījvīstam, ar būtū piktu ar geru, ījkilo īj dievīkosios vienībēs, tu durniau!

Jis (Dievas) pildo zāme, dangu ir ne-ījmāstomaja šventenībe (āmžina Tīluma). Jis īra tas,

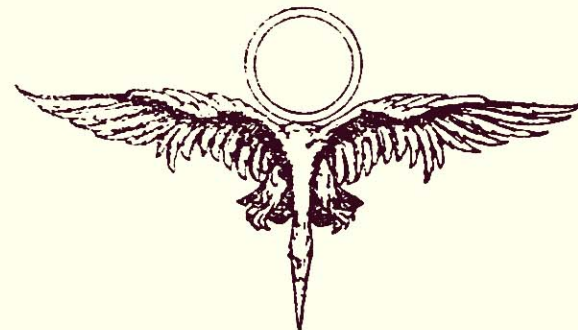
¹¹⁾ Vardas „Abrahomas“ reiškia Dievo bendras.

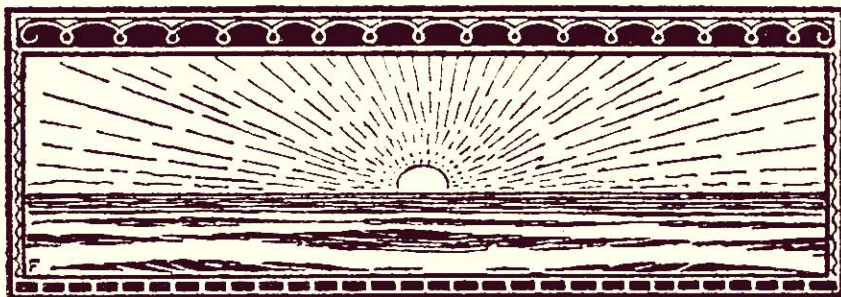
kurs kiekviename atome (maziausiame dalīkēlij) paslēptas ir juomi apreiškams.

Viskas, kan tu matai, īra savo esībēje Jisai. Žvākēs liepsna ir plestekē, tai Jisai,¹²⁾ Jis rozē o Jis ir lakstingals.

¹²⁾ Plestekē, šviesos priviliota, puola ī liepsna.

Dalis īj perzīsko rāsto Manasvī, muhamēdānīsko seikio Abū Ali Qalander rāfīto, kurs buvo Sūfi, tai esti Īsminties mokītinis, ir gīvāno apie mēta 1300. Verte pagal vok. īj rāsto Lotusblüten Rt.

NERÆGIAMOJI GIVIBE.

Žmogus ligiai tiek pasididžioja, kiek jis nesumanus. Jo prigimtis linksta ant to, savo naudos jieskoti. Ir savo prota bei mânima jis taip kraipo, minau viskas guldītūs, kaip jām tinka, ne kaip ij tikro ĩra. Kaip ilgai jis dār vaikįka žinojima tetur, taip ilgai jis mânõ, visas pasāulis jām ant gæro padarĩtas. Per šimtmetšius jis ĩpatingai žvelge ĩ nesuskaitomas sāules, kurios begalinēj ertvėj švietšja, kaip bekrastiniū jūrū putū pūslælæs. Jām jos rodæs æsantšios grāžios žvākæs, naudingi žibintuvai, kuruos sutvæertojui pamêgo uzdegt vienat su tuom tikslu, žmogui nākti smagæsne padarītū.

Astronomija (žvaigzdininkū mokslas) ĩra šita žmogaus svajojima ĩšnaikinusi. Ir žmogus, kad ir dār vis atsispĩræs, praded jau ĩtikėti, juog žvaigždæs ĩra didæsniæs ir žĩdræsniæs gĩvĩbæs vietas negu jo „žæmê“, ant kurios jis rêploja, o kuri tiktai māžas vos rægiamas spuogælis ant didžiojo ĩškleisto pasāuliū lāpo.

O kaip didume taip ir mazame Dievas ligiai apstšiai gĩvĩbe lieja. Keleivis žvelgia āugštĩn ĩ mædi ir ĩsidinguoja, šākos āugusos jām pries sāulæs kaitra šefelio duotū, arba jeib jis žiemõj turètū ugnākuriõs, kad šalta. Vienok kiekviename lapælije sutvæertojis ĩra visa pasāuli sutvêræs. Juog tšja kribžda nesuskaitomos gĩvuoliū veislæs. Kiekvienas vandens lāšas tvenkinije (prūde) ĩra rutulīs, pilniau apgĩvænams negu kitoji valstija žmonū apgĩvænta.

Ir vis daugiau dār mokslas ĩšrodo, juog niera vietælæs, kur nieko gĩvo nebūtū. Gĩvĩbæs ĩra visur. O ir tas gĩvas daigtas, kurs rodõs šmiršta ir supūja, ĩšduod nauji gĩvasti ir susitvæer naujõse matêrijõs pavidaluõse. Patsai žmogus, negana kad jis sāu gĩvas, ĩra be-to dār gĩvas pasāulis. Milijonai ir myriādai gĩvastšiai gĩvæn jo kraujo upælêse, kaip jisai ant žæmæs, arba geriau sākant žæmêje, ant jos tamsojo, kieto branduolio; nêsa juog ir garai bei oras ĩra žæmæs dalis, o ne maziausioji. Taip visame kvêpuoja begaline gĩvĩbê. Ar tai neturètū pakakti paprasto žmogaus proto, jeib ĩšmanĩtumei, kad žæme apgobiantšioji begalinê, kuri ertve vadinama, ne-apsiaurĩtoji nesutvæeriamĩbê, kuri skiria žæme nuo mènesio, nuo žvaigzdziū ir nuo sāulæs, kad tajê ĩra pilna jai pridærantšios ĩpatiškos gĩvĩbæs?

Ar tai niera jau visai tamsus ne-ĩšmānĩmas, kad kas tiki didžioji ne-ĩšmāstomoji ertvê būtū be gĩvĩbæs maziausiām lapæliui gĩvasties pilnume plū-

stant? Didziosios īstaigos īstātīmas ne-uzleidžia neigi maziausiām atomui prasipuldīti, tasai īstātīmas nepazīsta nei menkiausios dīkos vietas, kur nekvēpuotū gīvībē. Patsai numirusiūjū nāmas īra gaminimo ir — zodīfkai imant — gaivimimo vieta.

Ar tai neteisībē? Ar būtū galima tikēti juog ertvē, kuri īra pati begalinībē, viena būtū negīva ir dīka, menkiau pritaikīta prie didžiojo visuotinos esībēs atsivērīmo kaip junies kāulai, kaip māzas lapaelis, gīvasis vandens lafaelis?

Berods mīkroskopas¹⁾ parodo situose dalīkuose gīvastfjus. Gīvībē ērtvēje niera visiems rāgiama. O tokio prietaiso, jān regēti, dar niera ifrasta. Vienok rāgiantieji kalba apie āugstesnius ir gabesnius gīvastfjus, kurie gīvāna ir kelīauja ne-apsiaurītame aithērijē. O jame ir īra tokiū, kurie gīvān paslēptoj ir baugoj su žmogum gentīstēje. Ir ne tik tai keli tai tankiai gana patīrē īra. Visur ir visuomet žmonēs laikais daugiau ar menkiau tikēdami pāsakojas visokias pāsakas ir pākalbas apie nekurius pasirodīmus, nekurias smēklas, vaiduokles. O tos pāsakos ir pākalbos nevisai teisingos o ir ne visai tik taip pramanītos.

Žinoma, tūlieji if to juokias, īpat tokie, kurie īsidinguoja mokslo turīā. Visai uzmiršta kan kitose mokslo fākose pasimokinē, arba neturi uztektinai proto, ifsiguldīti, kan atmintij palaiko.

¹⁾ Žūronas, didei maziems dalīkams ifvīsti.

Visai pažīstamas dalīkas īra, juog girinis gīvuolis nevidono pēdas māto arba uzuodžia, kad ans ka-žin kaip toli īra, kas prie žmogaus priprātusiām gīvuolui visai negalima. Anū pajutimai īra daug jautresni ir vikresni. Jiems siena tarp žāmēs ir aithērio gīvāntojū niera tokia tiršta ir tamsi. O taip ir žmonēs. Ne visi līgiu jautrumu rāgia. Bet sākoma, kad īra tokiū pārgalviū, kurie tan uz negālīma laiko, kan jie patīs nezino.

Norint anā siena pārskverbti, žmogaus vėlē (dūfja), kuri jame klausos, turi pasiskaidrinti, nūsivalīti nuo visū žāmiškū geidāvīmū. Ne bepriežasties īra taip vadinamieji magoi (žinovai, žīniai) visose žāmēse ir visuose āmžuose mokinē, juog tobūliausia skaistībē, dorībē ir tvirtas susivaldīmas bei pilnas ramumas īra pirmosios ifvāntinimo pridermēs.

Prie to ir mokslas gāl būti ant naudos. Regėjimas pats gāl per jī astrāsnis, dirgsnīs vikrāsnēs, dvāsia gaivāsnē ir daugiau if savēs — if vidaus-žvelgiantī tapti, je, elementas pats: oras, ertvē, gāl īpatīfkomis āugstāsnēs kēmijos pāslaptjomis daugiau pajautfjams ir skaidresniu pastoti. Gamtos īstātīmai prie to negāl būti aplenkiami arba pārzengiami. Žinojimas tegāl gamta vesti ir valdīti.

Ertvēje īra gīvastfjū milijonai, bet negalima sakīti, jie būtū tikrai dvāsīfki. Jie tur visi, kaip ir anie be mīkroskopo nemātomieji gīvuolēliai, matērijālīfka pavidala. Ta matērija īra berods

taip uopi kaip kvâpas, anû „dvâsiû“ apsiautas kaip koks rûkas. Senovês mokslininkai todël apie uopiâsias sylphas ir gnomus kalbêjo. Vienok tûjû giminês ir jâknîs îra daug îvairâsnês negu Kalmukû ir Graikû, o îvairios jos ir îra îpatîbêse ir pâjêgose.

Mîkroskopas parodo vandens lafe gîvastjîus, kuriû tûli visai baisûs ir galingi zvêræliai îra sulîginant su kitais. Toksjau dalîkas su didziosês ervês gîvastjîais. Ira tokiû îpatîjkos îsminties irgi baisio piktumo. Randasi tokiû, kurie zmogu ne-apkentjîa kaip nelabasis; vêl-gi kiti îra malonais pasuntiniai tarp dangaus ir zæmês. Su jais susi-eiti norîs prilîgsta keleiviui, kurs geidzia îsi-briauti î nepazîstama zæme. Jâm grumzdzia visai negirdêtas pavojus ir nesulaukti îfgandinimai. O karta prasidêjus su jais susi-eiti ir jû draugija atsiekus, zmogus ant savo kelonês nuolatai didziausio pavojaus apsuptas. Niera takû, kuriais durniausi zmogaus nevîdonai nevaikstjîotû. O vis reikia su savo paties galîbe jiems pasistengti ir juos apveikti.

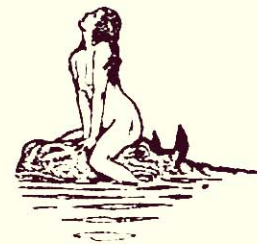
Zmogui galima taip prasilâvinti, kad anuos gîvastjîus mâto ir girdzia. Bet neturint savo dvâsioje tiek tvirtumo, neturint tiek âugsto skaistumo bei giedrumo ir tiek drâsumo, juos be jokio neramumo bei sumîjimo regêti, tai tokio zmogaus likimas baugiausias, kurs zmogui tekti gâl. Sunku jâm bûs, visuomet paprasto pasâulio gîvæntojus nuo anû atskirti, nuolatai jis matîs didziausia sâu

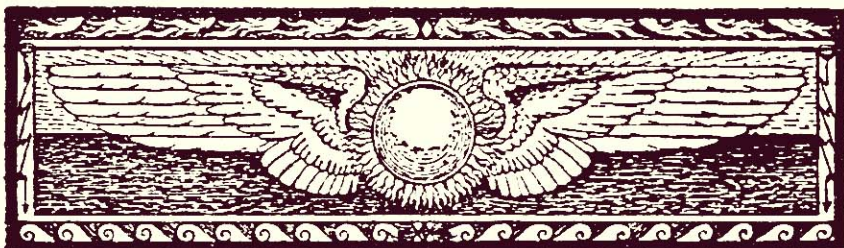
pavoju, o niekur jis neras sâu prîbêgos. Neigi sapnai jî ne-îskel îf anû draugijos. Sudirgimas ir prâpultis îra tokio zmogaus likimas.

Zmogaus vienâtîja prîbêga îra jo âugstjîausias vidus, jo dievijka esîbê, îf kur visos pâjêgos ir galîbês pareina. Jis tur tiek savîje îfâugti, juog zinosi galingesniu æsantjîu uz visus anuos gîvastjîus, kurie prief dvâsijkaî îfâugusi zmogu tik silpni kad ir dâr taip baisiai îfrodanti jefêliai.

Jû veikimas îra be kita-ko ant zmogaus „uz-einantieji“ geidimai ir trojkimai. Tuosus popirm apveikdamas ir suvaldîdamas zmogus dvâsijkaî îfâug ir savîje sutvirtêja. O kad jis tada prareg, tai jau jis stiprus gana, kad nebegâl prasipuldîti. Jis savo patîbêje âugês îra virju palaikîdamas ant aplinkinês pazîstamos gîvîbês. Toliau parêjus, jâm vis daugiaus atsiver ne-îfmâstomai gilioji gîvîbê, kurioje dabar vêl reikia patvirtêti. Taip zmogus savîj vis daugiau îjkîla. Numânomasis jo tikslas îra zinotiesi vienu su Amzinaji Gîvîbês Priezastimi.

Pagal Mejnour kalba L. Bulwer române, Zanoni, ir kitû mokslus Mn.

KAIP ŽMOGUS I GIVIBE PAREIN.

Ira žinoma kaip žmogaus kūnas randasi. Jo pradžia didei maža. Vos mätomos dvi „celluli“ (pūslėli) susiliejusios į viena, tai viskas. Iš to taip susitvėrusio spuo-gėlio praded žmogaus kūnas augti. O kad ta pradžia ir stojas pagal tėvų nora, tai potām augimas visai savo keliu eina. Minėtoji pūslėlė savij, rodos, visa pājėga tur, maitīties iš motīniskosės substansijos, savo īpatifku būdu augti, īgāuti savo īpatifka pavidala.

Jita dalīka reikia gerai pastebėti. Jis didei tānkiai aplenkiamas. Būtinai turim suprasti, juog ana žmogaus kūno pradžia, kaip veik ji ātskiriū daigteliū pastoja, savij tur organizatorifkus princīpus, susitvėrimo gaivalus. Sā-koma žmogus užgimdams pareina į gīvasti, gīvibe; o tatfiau negalima nugintfīti, juog jau iš anos pradžios ap-sireifkia veikianti su ja gīvibė.

Beje, tajė, kiek ji ir sāu gīva, be abėjojimo pasi-lieka artīmiausiame su motīnos gīvastfīu sārīfje. Bet užgimus ir nuo motīnisko kūno atsiskīrus, rodos žmogaus kūnas visai sāu skīrum gīvastis. Ir nuo užgi-mimo žmogaus āmžus skaitomas. Užgimimas laikomas už žmogaus pradžia. O tatfiau reikētū veikiau sakīti, kad užgimimas tas laikas, kada žmogus fītam pasāulije kūna susitvėre. Ir tasai tada pildosi, sākoma āug, kol

ne-atsiekės īpatifka savo diduma ir pavidala, kurs be-to nuolatai keitfiasi. Žmogus gīvu rodos. Vienok didei svarbu pastebėti, juog žmogui užgimus visas jo gīvastis vienat kūno gīvastfīu te-īra. Ir āugimu tuom tarp tik kūno gīvastis tepatvirtėja. O tas kūno gīvastis pri-līgsta daugiau augmens arba ir gīvuolio gīvastfīui negu žmogaus.

Bet laiku randasi greta kūno gīvastfīo pastiprėjimu kitas gīvastis, būtent vidaus gīvastis: pajautimai, jausmai meilījimai, geidāvimai, trofkimai ir tt., tada ir mintfīū gī-vāvimas, protāvimas, numānīmas, mānīmai ir tt. Pri-āugdams žmogus līg ant dviejū pusū tarpsta, būtent pagal kūna arba pavirfomis ir pagal vidu. Ir jām sveiku āesant, pagal kūna ir pagal vidu, sākoma, jis pilnu žmogum pa-stojės. Jis laikomas už toki, kurs pilna sāmone tur, kurs save žino, kurs žino, kad jis, ir kas jis āesās.

Iš tikro, žmogus īpatingas daigtas. Jo sāmonej atsi-spind visa visībė mažais pavidalais, kaip kokiamė tīrame vandens lafe visa žīdinti gamta, visas dangus ir sāulė. Todėl žmonės ir vadinasi mīkrokosmu, kursai randasi mākrokosme, tai esti mažasis pasāulis, kurs randasi di-džiamjame.

Ir žmonės rūpinasi kuo daugiau tokiais mažais pa-sāuliais tapti. Jiems rodos, tai tada īvīksta, kad rægja-masis pasāulis juose kuo daugiau atsispind. Jie ir gana aifkiai numāno, juog tame, kas sāmoninga, apsireifkia āugstāsnis gīvastis už kūnifka. Todėl jie jiefko visokiū pakākinimū, būtent meilījimū, geidimū, pasilinksminimū, nulūdīmū ir kitū pasupimū; jie nor kuo daugiau pa-tirti, žinoti, visokiū mintfīū susitvėrti ir pasisāvinti. O kad ir lūbia sakīti, žmogus užgimdams pareina į gīvasti, į gīvibe, tai tatfiau kiekvienas tikiasi, kad bene taip, savo vidaus gīvasti, kaip minėta, padidindams, ījeis giliau ir ī tikrāsne gīvibe.

Vienok tai aifku, juog taip žmogus teprilīgsta kokiai duobėliai, į kuria iš visū falīū subėg srovėlės. O kiek

suteka žmoguje gīvasties, tiek jis gīvesniu! Tātjiau-gi tokiu būdu žmogus nepareina tolin. Nieko jis nezino apie gīvībės gelmes; nieko apie save ir tai, kaip atsi-ėjo, kad jis susiprāto, būk aėsās. Kas jis ištikrūjū, iš kur jis, nuo kada ir lig kol jis, nieks nezino.

Ira berods kītrolīū, kuriems visa gīvībē līg ant dālnos padēta. Tai jie laikosi uz koki māža visībės āugmenāli arba ir tik krislāli, ir apsisukus, jie vėl pasistoja, būk aėsā visos visībės išmintis, kuri visas jos pāslaptis žino.

Jei žmogus nor ant statītū klāusīmū atliepima gāuti, jei jis nor atsekti, kas jisai, tai jām būtinai reikia tame susivokti, kas jo esībės faknis. O ta be abējojimo gul anapus kūno gīvasties ir anapus jausmū, geidimū ir mintjū gīvasties, ten, iš kur veikia anie sutvāeriantieji gāivalai, kurie nevien gīvaji kūna, bet ir žmogaus gīvaji, taip sākant, sāmoninga vidu sutvėre. Žmogaus esībē, jo asmuo, randasi anapus jo prigimties ir anapus gamtos. Ji priklauso kitām pasāuliui, iš kurio ji niekuomet neifeina, bet iš kurio nusiekdama ji susitver pavidala matērijālijškame pasāulīje.

Lengvai galima suprasti, juog žmogus savo kūnu ir kūno gīvānimo niera atskirtas, sāu daigtas. Nuolatai jis kvėpuodamas ištāukia ir atiduoda oro. Nuolatai visas kūnas išgaruoja visokiū substansū. Kūnas visišškai tik kaip koks oro sūkūrīs, kuriame kas akiesmirksni kitos srovės sukasi, bet kursai niera sāu dalīkas visišškai atskirtas nuo aplinkui plūstantjio gīvāvimo.

Tan pāti mātom vidaus, vālēš gīvānime. Ir tija nuolatinis kvėpāvimas, nuolatinis pasi-ēmimas ir atidavimas. Žmogus nestovi sāu atskiru, fale kitos gīvībės. Jo meilijimai, jo geidāvimai ir karštfāvimai, jo mintīs, viskas tat jām pri-eina atplaukimu ir pa-eina pas kitus paplaukimu. Kūniška kaip ir vidaus gīvībē, viskas īra didis gīvībės vandenīnas; visa gamta īra pagal savo pavirfutine puse, kaip ir pagal vidaus, vālēš arba psikiška

puse viena didi gīvībē. O žmogaus prigimtis tik īpatifkas gamtos gīvībės virpējimas, īpatifkas sūkūrīs.

Bet ir jo esībės faknis, jo asmuo, jo patībē nesiranda kokioj didzioj niekīstēje. Ji randasi tame, kas iš tikro esti, ne bet-kur ir ne bet-kada, kas neapsiaurīta nei laiku nei ertve, kas āmžina. Žmogus savimi, savo esībe stovi gīvībės viduje, ir jis niekuomet negāl buti iš jos išimams nei nuo jos atskiriamas, ir jis niekuomet negāl iš jos ifeiti. Kūno prāgaištis, vidaus gīvānimo išnīkimas netrukdo tai, kad žmogaus āmžinai īra ir pasilieka gīvībės viduje, arba tikībos žodziais, kad jis Dieve, o Dievas jame.

Ar taip ištikro būtū, tai kiekvienas pats gāl ištirti. Kur atīda reikia uukreipti, tan pasāko trumpas apsvarstīmas. Kiekvienām zinoma, juog kūnas āug ir kunta be žmogaus žinojimo. Kūnas tur savo īpatifka gīvānima. Galima sakīti, kūnas sāu gīvas, o žmogus sāu gīvas. Vienok tai tik tas žmogus, kurs tikia, būk aėsas tas jām pažīstamas vidaus gīvastis, jo geidāvimai, jo mintīs ir tt. Tasai, galima sakīti psikiška (vālēš), žmogus nieko nezino apie tai, kaip kūne maistas virsta ī krauja, ī raumenius ir kāulus; tasai žmogus nezino, kodėl maistas līgiai smāgenose virsta smāgenomis, ākīse akimis ir tt. Viskas tad atsi-eina be žmogaus žinojimo. Visai, jau līg sutfuopiama īra ta žinia, juog uz to žmogaus, kaip kuriuom žmogus paprastai žinosi, stovi kits, berods bene jis pats, bet kitokiu žinojimu, o tasai valdo fita kūno ir vidaus āugima.

Aiškiesniu uz kūno gīvāvima īra žmogui jo jausmai, meilijimai, geidimai ir tt. Tai visai kitoks pasāulis. Žmogus līg guldītas savo jausmuose ir geidimuose. Todėl jis ir tānkiai māno, jis pats aėsās pajautimas ir geidāvimas. O tātjiau tame jis visuomet īra līg aptāmdintas ir supainiotas, ir jis tan ištīsta kad jis tik māzum susipranta. Māstīdamas, svarstīdamas, mintis susekiodamas žmogus savo viduje daug giedrāsnis. Taip juog

visai aifku: Žmogus savo kūno givænima tik iš pavirfaus ir iš dalies tepažista; tasai jâm tamsus, nesâmoningas; jausmû, geidimû ir tâm ligaus givænimas jau aifkæsnis; o dâr daugiau vidus prasiskaidrin mânime, svarstime. Sâmonês fviesa nesiranda kûniskame, bet vis daugiau tame, kas daugiau nuo jo atsitolin, kas menčiau kûniska.

Pažistamas daigtas îra, kad jausmai, mintis ir tt. stojas, kadangi rægiamieji paprasto pasâulio apsireiskimai skatin žmogaus pajutimus. Vienok, kan tas reiskia? Nieko daugiau, kaip kad viduje givibês îra, ir skatinimu galima ja priversti apsireikfti.

Giliau î savo vidu žvelgiant vël rodos bûk viskas tamsu. Bet augmenui geidimai ir nepažistami, givuoliui niera zinomas žmogaus mâtimas ir mânimas. O kaip veik žmogus su savo sâmone pasikel î savo vidaus bedugni, tai gâl atrasti ir didæsne uż savo paprasta sâmone fviesa. Juog mâtêm, juo augstfiau pasikeliam, juo fviesiau randasi. Patirês žmogus ir visai gerai zino, juog iš tos tamsos jo esibês gelmês pareina istikro visa žmonijos fviesa, pareina anie kûna sutværantieji gaivalai, pareina visos stebêtinos žmogaus pâjêgos: teisingumas, ismintis, meilê, doribê ir skaistumas, dailos pâjêgos ir kas tâm lig.

O kuo daugiau žmogus tose pâjêgose givæn, kuo daugiau jis jose ir jomis veikia, juo daugiau jis savije susiranda, juo aifkæsnê jo sâmonê, juo daugiau jis save zino, juo skaidræsne îra jo sâzinê. Tada žmogus kuo aifkiau zino, kas jis îra o kas ne. Rodês jis æsâs kûnas arba sâmoningasis vidus. O tatifiau tfia nesiludijo: esmi, bet vis: ne-esmi. O dabar jis vis artfiau prie to, kas jame nuolatai târia: Es mi, ir jis lig randasi skaistoj dvâsios sâulêje, kuri viska apsvietfia ir viska sutver.

Kûniskasis pavidalas tik ta pakoje, nuo kurios žmogus pasikel î pilna sâmoninguma, î pilna sâzine, taip juog pilnai zinosi vienu æsas su Amžinaja Visibês Priezastimi. Tada jis nebe prigimties bet dvâsiskasis žmogus,

kurs niera sâu atskira esibe, o kurios prigimtis îra tiktai tas rikas, per kurî apsireiskia, kas iš augstibês. Žmogus patsai susivokdamas ir save zinodamas kartu savimi parein î givibe ir jos paslaptis. Mn.

VADOVAS

Kiekvienas turi savije savo vadova, kurio kalba îra sâzinê. Bet ne visuomet mês jo patarimus suprantam ir todêl tånkiai nuklistam ant netikrojo kælio. Vienok tai ne tiek kenkia, kiek mânome. Ir vis jau taip geriau îra negu kitû paliepimus akiai pasekti. Anaip ifauginame savije tvirtuma, bet kitiems be apmâtimo paklusdami nieko neatsiekiam. Iš naujo reikia tuom patfju keliu žengti be jokio kito vadovo kaip savo tîlujo vidaus balso.

Kur-nors sakîta: „Naudokis visuomet savo pâjêgos atskirti tikrîbe nuo netikrîbês.“

Ir vël sakîta: „Klausîti îra vîriausias dalîkas mokîtinio pasi-elgime. Be paklusnumo nieko negâlime atsiekti.“

fituodu patarimu sutaikinti, tat îra pirmasis didis uždavinis, kurs tur bûti teisibês jiefkotojo ispildomas.

ॐ